

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

my friend

A CHILDREN'S MAGAZINE

VOL. V.

7

1953.

SEPTEMBER

ВЕРЕСЕНЬ

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" — єдиний журнал для українських дітей Канади й Америки. **Видає:** Централь Українців Католиків. **Редатге** Редакційна Колегія під управою о. Семена Іжика. **Ілюстрації** мистця Мирона Левицького. **Адміністратор** Маріян Міхневич. — **Виходить** 15-го кожного місяця, крім вакацій. **Передплата** річно \$2.00, поодинокє число 20 центів.

"MY FRIEND" — The only Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. **Published** monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada. **Editors:** Rev. S. Izyk and J. Nowosad. **Art Designs** by Myron Lewycky. — **Subscription** \$2.00 per year, 20 c. a copy.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department, Ottawa, Ont.

"MY FRIEND", 49 Kennedy Street — Winnipeg, Manitoba, Canada.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОГО ПРИЯТЕЛЯ" ЗЛОЖИЛИ:

Романенчук Оксана — Філадельфія — \$1.00, Скальчук Божена — Філадельфія — \$1.00, Кецко Юрко Рочестер — \$1.000, Дмитрук Любомир — Лемонт — \$0.50, Звонко Романа — Монреал — \$0.50, Лукій Зеновія — Норвей — \$1.00, Боконь Оксана — Авбурн — \$0.50, Березівський Іван — Авбурн — \$0.50, Глухий Марія — Нью Йорк — \$1.00, Миськів Марія — Аліквіппа — \$1.00, Стахів Мирон — Ресайн — \$1.00, Шуфлін Таня — Вінніпег — \$2.00, Сеньків Роман — Монреал — \$1.00, Захаріясевич Ігор — Гартфорд — \$3.00, Ярема Борис — Авбурн — \$1.00, Щавінський Богдан — Ст. Джозеф — \$0.50, Станішевська Романа — Бриджпорт — \$1.00, Кузич Юрій — Шикаго — \$1.50, Микитин Ігор — Торонто — \$1.50, Шкільник Анастасія — Вінніпег — \$1.00, Томків Ігор і Христя — Торонто — \$2.00, Воляник Мирослава — Ремей — \$1.00, Писанчин Ірина — Торонто — \$1.00, Дикий Мирон — Шикаго — \$1.00, Николак Оля — Гамилтон — \$1.00, Демус Андрійко і Костик — Мантено — \$1.00, Бабяк Маріян — Балтимор — \$1.00, Дмитерко Оксана — Ст. Джозеф — \$1.00, Білас Роксоляна — Когоес — \$1.00, Смеснюк Орест — Росбурн — \$1.00, Зубальська Віра — Детройт — \$0.85, Молодович Ірина — Честер — \$1.00, Циган Роман — Філадельфія — \$3.00, Свищ Степанія — Пітсбург — \$1.00, Горбань Анна — Клівленд — \$1.00, Лукомська Христина — Нью Гейвен — \$1.00, Шевчик Мирослава — \$1.50, Дєрворіз Ернєст — Брокстон — \$0.50.

Любі Діточки!

Вже скінчилися вакації. Скінчився час відпочинку, розваги й забави. Ви певно гарно відпочали, накупались доволі у річках, озерах, а дєхто може і в морі, налюбувались теплим сонечком і опалилися на ньому гарненько.

Дєхто не забував за цей час і про "Мого Приятеля", багато було таких, що приєднали нам нових передплатників, багато самі вирівняли свої довги та прислали передплату до кінця цього року, а маємо і таких, що по кінець 1954 року вже заплатили свою передплату.

Є нажаль ще й такі, що за нас забули, але ми віримо, що тепер, коли вже зачинається наука в школах, пригадають собі нас і напишуть до нас.

Дуже просимо Вас напишіть нам, як Ви провели вакації і як маєте гарні й цікаві знімочки з вакаційного Вашого побуту, то пришліть нам, а ми по змєзі помістимо їх на сторінках Вашої газетки, щоб всі Читачі по цілому світі могли це побачити.

Тепер бажаємо Вам успішної науки в школі в цьому шкільному 1953-54 році. По тяжкій праці був милий відпочинок, а по ньому має наступити знову праця, щоб Ви набували знання для Вашого пізнішого добра на славу нашої обєздоленої Батьківщини — Нєньки України.

Ваш приятель.

ІСУС БЛАГОСЛОВИТЬ ДІТЕЙ

**З БОГОМ ПРАЦЮ ПОЧИНАЙМО
Й ВПЕРЕД ВСЕ ПОСТУПАЙМО
А КОМУ БОГ ДОПОМОЖЕ
ЦЕЙ ВСІ ТРУДИ ПЕРЕМОЖЕ!**

І СЕРЦЕ ТАК ГОВОРИТЬ

Матусенька мені говорить
Про наш чудовий рідний край,
Де тихі води, ясні зорі,
Квітчастий луг, зелений гай,
А тім гаю пташині хори —
І серце так говорить...

Матусенька мені говорить,
Що хоч живем на чужині,
Про рідні села, ниви, гори,
Ми не забудемо, о ні,
Не здавить нас ні сум, ні горе --
І серце так говорить.

Матусенька мені говорить,
Що прийде день, що прийде час,
Заграс вільно рідне море,
І рідний край покличе нас
На тихі води, ясні зорі
І серце так говорить...

ПРО КОРОЛЯ ДАНИЛА, ЩО ЗБУДУВАВ ЛЬВІВ

Діялося це літом, Року Божого 1250. Було погідне літне пополудне, коли до високого горба серед просторих лісів над рікою Полтвою під'їхав на конях гурт людей у блискучій зброї.

— Батьку, ясний князю! — озвався до найстаршого їздця молодий юнак, що їхав поруч. — Досить нам ловів на сьогодні. Виїдемо на оцю гору, відпочнемо та полюбуємося гарним видом.

— Так буде! — відповів коротко князь і навернув коня на стежину під гору. За ним слідував син, а далі і вся ловецька дружина. Це був князь Данило, а цей юнак це був його син, Лев.

Їхали спровола, бо люди й коні були потомлені цілоденною погоною за звіром. Князь задумався. Він часто тепер попадав у задуму. Та й було про що думати й чим журитися. Він згадав свої дитячі літа й молодечі роки, що їх провів з княгинею-матір'ю і з братом Васильком на чужині. Бо малими сиротами лишились вони по батькові Романові, не могли встоятись у боротьбі з різними боярами й іншими князями та мусіли довго проживати в Угорщині, аж як доросли, тоді по довгій борні здобули назад землю свого батька. Однак тоді напали на них татари й Данило мусів платити їм дань та признати над собою зверхність татарського хана. Та не тратив надії, що вдасться йому визволитись від тієї покори. Потайки від хана укріпив свої міста й шукав нових пригожих місць, де було б добре побудувати міста й нові твердині, звідки міг би запирати татарам дорогу в свою державу. Шукати таких місць — оце була головна мета частих княжих ловів по далеких лісах. Так недавно на північно-західнім пограниччі знайшов місце, де збудував місто Холм і добре укріпив його для оборони перед західними сусідами. А тепер задумав ще знайти подібне місце на полуднево-східніх сторонах держави, для оборони перед татарами. І коли так їхав під цю пору над Полтвою, то подобалось йому це місце й він уже рішився.

Король Данило

Князь Лев

Нарешті виїхали на сам вершок і спинилися на гарній поляні. Перед їх очима красувався безмежний простір залісених горбів і вкритих травами долин. Тільки на протилежному горбі в західній стороні, там, де сьогодні стоїть церков св. Юра, доглянули невелику деревляну будову з хрестом. Це був монастир.

— Коли Бог уже вибрав собі це місце на осідок своєї святині, то нехай тут буде і нова столиця цього краю! — подумав собі князь, — в цій хвилині відізвася син:

— Знаю твої думки, ясний батьку! Тут побудувати б нам новий город!

— Ти вгадав сину! Тут стане місто й твердиня. На цій поляні буде оборонний замок, нище його княжий двір і церква, а довкруги, в цій долині між горбами будуть міські будівлі. А назветься це місто Львагород, або Львів, бо я тільки заложу його, а ти Льве добудуєш його і княжитимеш у ньому. — Спасибі, батьку — відповів коротко молодий Лев.

Катедра св. Юра, Львів, Зах. Україна.

Після короткого відпочинку вся дружина подалася на протилежний горб, до монастиря на вечірню молитву. А за кілька днів, одного ранку, оживилася та сторона, де сьогодні Високий Замок і Жовківське Передмістя. Наїхало багато возів з теслями й робітниками та всякими ремісниками й навезли всякого приладдя й харчів. Прибув і відділ княжого війська з Галича. Прибув князь, прибули й ченці з монастиря й посвятили основи нового столичного міста. А потім до вечора просидів князь з будівничими біля довгого стола на поляні й серед шуму пильної праці довкруги себе укладали й поправляли пляни замку, двора й міста.

Що кілька днів приїжджав сюди князь, і душа його раділа, бо бачив, як нове місто росте на очах. Уже замок і церква і двір піднялися

вгору, уже вулиці зазначено а здовж них вирости ряди домів. А там диви, уже й купці всякі стали наїжджати та просили дозволу осісти в місті. А котрі тільки проїздили через місто, ті радо платили мито й хвалили собі князя-господаря, що в догідному місці, на перехресті шляхів, збудував город де можна добре обмінюватися й торгувати усяким товаром, з усіх сторін світу. А князенко Лев засдно доглядав роботи і сам не лінувався попрацювати топором чи пилою. На самім верхку гори побудував оборонну вежу а на сусідній горі поставив другу. Ця гора й досьогодні зветься горою Льва.

А раз ударував його батько гарним дарунком. Привіз йому з Галича велику печать, де був виритий лев, що пнеться на скалу. — Це буде знак нового міста і всієї Галичини! — сказав князь Данило. З цього приводу князенко Лев уладив великі лови і гостину в честь свого батька. В три роки потім Папа Римський прислав йому корону й Данило коронувався на короля. Король Данило помер у 63 році життя, а державу залишив синові Львові.

Князь Лев князував мудро й достойно. Він зумів майже зовсім визволитися зпід руки хана, а про його силу свідчить те, що він заходив аж до Кракова і на Шлеськ та здобув Люблин, а також прилучив закарпатські землі до Галицької Держави. Князував около сорок літ, а вмираючи в році 1301 залишив державу сильною і могутньою.

СВАРКА

Рано-вранці за дрібнички
Посварились дві сестрички
— Не чіпай моєї книжки!
Не бери ведмедя Мишки!
— Віддавай мій олівець,
Що поломаний кінець,
І шматок отої стрічки,
І ляльчині черевички.
В мій куточок не ходи!
Ми у сварці назавжди.
Посідали по кутках
І надулись-глянуть страх.
А надворі — дощ і вітер,
Дуже сумно так сидіти.
Де не глянеш скрізь краплинки
Навіть просвітку нема.
...Посиділи дві хвилинки,
Обернулись крадькома.
Вдвох одразу обернулись,
Одвернулись і надулись.
Що за гра на самоті?
І ляльки якісь не ті...
І, забувши всі дрібнички,
Помирились дві сестрички.

М. Пригара.

СТАНЬМО РАЗОМ ДІТОЧКИ!

Станьмо разом діточки,
Та й в долоні трас, трас,
Заспіваймо, і вправляймо
На це тепер час, час.

Вгору ніжку піднесім,
Ліву потім праву.
Руки вбік, вгору і вниз,
Маємо забаву.

Потім схил вперед і взад,
Руки вверх підняти,
І при схилах, перше пальці,
Дістать потім п'яти.

Кілька разів повторити,
Як ще раз пічнете,
То як скінчите, налевню,
Рухливі будете.

Станьмо разом діточки,
Тай в долоні трас, трас,
Заспіваймо і вправляймо,
На це тепер час, час.

14. I. 1953.

Богдан Федчук

КАЛЕНДАР ВАЖНІШИХ ПОДІЙ

ВЕРЕСЕНЬ

1. 9. 1722. Народився український філософ Григор Сковорода.
 2. 9. 1709. В Бендерах помер гетьман Іван Мазепа.
 5. 9. 9II. Договір князя Олега з греками в Царгороді.
 7. 9. 1921. Згинула Віра Бабенко разом з 62 повстанцями.
 12. 9. 1769. Народився Іван Котляревський, батько української літератури.
 21. 9. 1944. Помер Олександр Кошиць.
 29. 9. 1866. Народився Михайло Грушевський, найбільший український історик і перший Президент УНР.
 30. 9. 1930. Смерть Юліяна Головінського, Крайового Команданта УВО, з рук польської поліції.
-

З ЖИТТЯ ПСІВ

Приятеля в біді пізнати

В однім містечку над морем жили дві собаки: новофундляндець і бульдог. Обі собаки були досить сильні, при цьому добрі, спокійні та лагідної вдачі. Однак, коли стрічалися, кожний раз зачинали гаркоти на себе, а нераз і кусалися.

Одного разу вони стрінулися на стежці над морем і почали кусатися. Сварня скінчилася страшною бійкою, при чому обі собаки попадали в море. Тут забули на свою ворожнечу і кожна старалася чим скорше видістатися з води. Новофундляндчик, з природи добрий пливак і такий, що любить плавати, легко дібрався до берега й виліз на землю. Коли однак оглянувся, побачив, що його ворог бульдог зовсім ослаб у боротьбі з хвилями й що хвилі несуть його на широке море. Шляхотна собака знова кинулася в воду, підплила до бульдога, вхопила його за нашійник і обі щасливо доплили до берега. Після того обі собаки були собі щирими приятелями.

Щирий друг

Один господар мав великого пса. Той пес уже був старий. Він не міг стерегти добра свого господаря. Господар не захотів його годувати. Він задумав його втопити. Він взяв пса з собою. Відплив на середину річки. Прив'язав до шиї пса камінь. Пес сумно дивився на господаря. Він зрозумів усе. Господар вкинув пса в річку. Пес почав топиться. А в той час захитався човен. Господар стратив рівновагу і теж упав у воду. Пес побачив небезпеку для господаря. Він почав його рятувати. На шиї пса розв'язався шнур із каменем. Пес легко притягнув господаря до берега. Він його вирятував. Врятований чоловік обняв пса і заплакав. Йому було соромно свого попереднього чину. Він взяв пса додому й годував його до смерті. Пес став щирим другом господаря.

SAINT PAUL

Apostle

At first his name was Saul. He hated Jesus Christ and all who believed in Him.

He helped the men who killed St. Stephen, the first martyr.

Next he got an order from the judges to arrest Christians everywhere and put them to death.

But as he rode away to do this, a light struck him from his horse. The voice of Jesus called him. Saul was deeply sorry. He believed in Jesus Christ. He became one of His greatest Apostles.

He travelled on land and sea to tell people about Our Lord. He taught the simple. He talked to the learned. He was shipwrecked. He was thrown into prison. But nothing stopped him from preaching Christ and His Cross .

Thousands believed in Jesus because of this great man. God changed his name to Paul. He wrote beautiful letters called Epistles.

In the end, he was killed with St. Peter in Rome.

St. Peter and Paul are both buried in the great Church of St. Peter.

His Feast is: July 12.

МОЛИТВА ДИТИНИ

Зішли, Боже, ласки
На дітей маленьких,
Щоб ми виростали
На потіху неньки.

Май, Боже, в опіці
Всю нашу родину
Глянь ласкавим оком
Ще й на Україну.

ВЕРЕСЕНЬ

Вже минуло тепле літо,
осінь наступає,
хлібороб із свого поля
спілий плід збирає.

Повні стоги й обороги,
багаті комори,
сите поле, ситі гори,
ситі темні бори.

Ходить вересень над полем
межею вузькою

і платить усім за труди
щедрою рукою.

Щирий наче рідний батько,
про всіх пам'ятає,
певно нині й найбідніший
кусник хліба має.

Хто трудився весну й літо,
той добра доступить,
тому вересень дарунка
певно не поскупить.

Юрій Ігорків

БУДУ ШКОЛЯР!

Наш Івасик є школярик,
Має зошит і букварик,
Має книжечку з казками,
З чарівними образками.

Також я, як більший буду,
Зошит, книжку роздобуду,
І школяриком зроблюся,
Бо науки не боюся.

Роляник

BIBLE STORIES

GOD MAKES THE WORLD

Once upon a time God lived all alone in His beautiful Heaven.

He was very happy, for He was God the Blessed Trinity.

God the Father loved God the Son.

And God the Father and God the Son loved God the Holy Spirit.

But God said: "I want sons and daughters to love. I want them to love me."

So He decided to make the wonderful world for them to live in.

First He made light.

Then He made living things to fill the earth.

And last of all He made a man and a woman.

But not until He was sure the earth was ready to receive them. Not until He knew it had food and warmth and beautiful things to make them glad.

So Adam and Eve were created. God placed them in a beautiful garden called Paradise.

WHY GOD MADE ME

God made me.

God made everyone.

God made heaven and earth.

God made all things.

He made all things out of nothing.

God made us because He is so good.

God is our Father in heaven.

God loves us.

God made us to be happy with Him in heaven.

ADAM AND EVE

They were very handsome. They were wise and strong. They were very good.

Sons and daughters often look like their parents.

For the parents gave them their life.

So Adam and Eve were like God their Father.

For God had put into their souls something very precious. We call that Sanctifying Grace.

Grace is a word that means a gift. This was a great gift that God gave His dear children.

It was a life like God's own. Because they had that life, someday in Heaven they would be able to do many things that God can do. They would see God and know how wonderful He is. They would live in His mansions. They would never die. They would always be happy.

Like all good fathers, God wanted His children to obey Him.

So He gave them a very easy test.

"You may eat the fruit of all the trees and bushes," He said. "You may drink from the springs and the pressed fruit. But to prove you love Me, I ask one thing. Don't eat the fruit of that big tree over there. Everything else is yours. Please don't touch that."

Ah, but they had an enemy. His name was Satan.

So Satan came to Eve disguised as a serpent.

He said: "Eat the fruit of that tree. If you do, you will be like God Himself."

Silly Eve believed Satan. She disobeyed her Father and ate the fruit.

When Adam came home, Eve said, "Here, if you love me, eat this fruit too, even though God forbade it."

And Adam, because he loved his wife too much, disobeyed the Good God and ate the forbidden fruit too.

WHAT I MUST DO TO BE HAPPY WITH GOD IN HEAVEN

I must know God. I must love God. I must serve God.

I must do all these things now to be happy with God in heaven.

The things I see about me teach me to know God. God made them all. No one but God could make them.

The Church teaches me God's law.

I love and serve God when I obey His law.

THE ANNUNCIATION

One night, nearly two thousand years ago, in the little town of Bethlehem, a baby Boy was born in a poor stable.

His Mother was called Mary.

We call her the Blessed Virgin and Our Lady.

His Father was God the Father.

He was the Son of God.

He came down from Heaven to be our Saviour.

Before He came an angel was sent down to the Holy Virgin Mary to ask her if she would be His Mother.

The angel told Mary to call the Child Jesus.

Mary was the holiest person that ever lived.

There was never any stain of sin on her soul.

That is why God wanted her to be the Mother of His Son.

The night the Child was born, Bethlehem was full of people. That is why the little Baby was born in a stable; the Blessed Virgin and Saint Joseph couldn't find a room in any of the Inns.

Saint Joseph always took care of our Lady, so after the Child Jesus was born Saint Joseph took care of Him, too.

Saint Joseph was the foster father of the Child Jesus.

There are three Divine Persons in God. We call this the Mystery of the Blessed Trinity.

The First Person of the Blessed Trinity is God the Father.

The Second Person of the Blessed Trinity is God the Son.

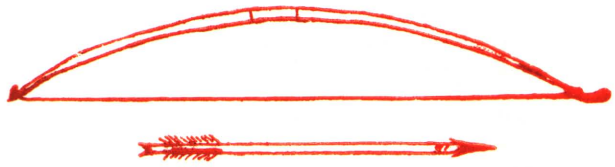
God the Son came down from Heaven to become Man for us. Since He gave His life for us, He has a special right over us. We call Him our Lord.

So our Lord is the Second Person of the Blessed Trinity.

The Child Jesus who lay in the straw in the manger was really and truly God as well as being really and truly man.

By His life and death, He was going to make up for our sins and open the way to Heaven for us.

ЗРОБИ СОБІ ЛУК

Вишукай кусень сухого яворового або ясеневого дерева, без сучків, 4 до 6 цалів гурбини, а такої висоти, щоб виставало понад пальці твоєї руки, простягнутої вгору. Візьми ніжик, застружи патик так, щоб одна сторона була плоска, а друга нехай лишиться кругла. Плоска сторона буде вознішнім хребтом лука, а круглу загнеш до середини. Обидва кінці стеши, щоб були трохи тонші. Гарно вигладь пильником цілий лук від середини (круглий бік). Оба кінці лука заокругли, як скрипку і під тими шийками затни малі жолобки, щоб у них тримався шнурок і не зсувався. Візьми нешироку стяжку полотна і обвими нею лук, щоб рука не зсувалася по дереві. Але та обвозка має прийти не на середину, а так, щоб горішне рамя лука трохи довше було, як долишне. Тепер візьми трохи конопляних ниток, до два ярди довгих і трохи воску. Навоскуй наперед нитки, потім злучи 4 до 6 ниток в один шнурок і знову добре навоскуй. Це вже буде тятива. Тепер згинай поволі лук і закладай тятиву. Зроби петлю і зачепи за долишний кінець лука тоді згинай поволі горішній кінець, але обережно, щоб лук не тріс, круглим боком до середини та заложи кінець тятиви на горішній кінець у лобок і зав'яже петлю. Лук готовий. Тепер зроби стріли. Візьми ясеневий пруттик одного ярда довжини, вигладь його гарно (скляним папером) і з гурбшого кінця зроби рівчик поперечно до слоїв дерева. Тут будеш закладати стрілу на тятиву. Вістря стріли (з тоншого кінця) загостри. Варто зробити вістря з бляшки, заложити в горішню частину стріли і сильно об'язати ниткою. Щоб стріла добре летіла, візьми кілька індичих або гусячих пер, розріж їх посередині і сильно прив'яжи з трьох боків при гурбшій кінці стріли, ростом пир'я вниз. А тепер зроби собі мету (постав десь кусень дошки) і ціляй, спершу близько, а згодом щораз дальше. Та вважай не зрани кого!

ВІДПОВІДІ НА КОНТЕСТ "СИН УКРАЇНИ"

Роман Раковський — Бруклін, Н. Й.

Батьківське благословення.

Коли у 16-ім століттю на поневолену Україну нападали поганські орди татарів, тоді українське населення жило життям дуже непевним - грізним. Одиною надією, обороною були козаки із Січі. Коли одного весняного вечора таємний іздець спинився на хуторі старого сотника Наливайка — то це означало, що час настав розправитись із ворогами. Це був козак - вістун походу на Озів. Два дні опісля одного соняшного передполудня старий сотник Наливайко піднявши шаблю правицею, виправившись на весь ріст благословив нею останнього сина, останнього із роду Наливайків. Сильні - крицеві слова почув Микола: "Благословляю Тебе оцею шаблею на святе діло, лицарю поневоленої Вітчизни — України. Іди рятуй і захищай її права!"

* * *

Борис Бачинський — Філадельфія.

"Син України"

Ще з давних часів за українським звичаєм, як син відходив на Січ, або боротися за волю України діставав благословення від батьків. На цьому образку бачимо як батько передає синові свою шаблю і з піднесеною рукою говорить слова благословення. Син клячить скинувши шапку і цілує шаблю, яку одержав.

Благословення Батька.

Весна, вся природа збудилася з довгого зимового сну і вбиралася в свіжу запашну зелень. Сонечко вже піднялося високо і день був напричуд гарний. Крізь легко відкриті віконце вдерлося в світлицю сотнико сонце і яскраво освітлило його сиве волосся та високе пооране зморщками чоло. Його довгий козацький вус, що силою свого тягару спадав униз — наче говорив — пригадував давні відважні козацькі часи. Довгі сині шаравари, червоний пояс і червоні чобітки все це пригадувало старому сотникові старі давні часи й молоді літа. Стіни світлиці прикрашували вже пощерблені шаблюки, мушкети та пістолі. Посередині головної стіни була ікона Покрови Матері Божої, що була покровителькою січового козацтва. Посередині світлиці стояв стіл прикритий обрусом на якому стояло дві вази ручно вироблені. Перед батьком - сотником, що взяв свою правину до батьківського благословення стояв на колішках його одинокий син Степан та держить шаблюку на яку присягається батькові ніколи не зрадити своєї Батьківщини, віри та доброї слави своїх батьків. Одягнений він у зелений жупан з дорогоцінного матеріалу, перепоясаний червоним поясом, у червоних чобітках зі срібними підківками. Біля нього на підлозі лежить його сива шапка з червоним шликом. Батько помолвившись передтим до образу Пречистої зі сльозами в очах легким старечим голосом промовив до сина: "Сину мій! Ти бачив і знаєш що діється зараз на нашій Україні. Одно страшне пекло. Україна в крові та ранах стогне і тяжко риде, а ненаситний ворог п'є останню кров з неї. Дальше ходити в ярмі — це ганьба. Я вже старий і не можу більше держати шаблі, тому посилаю тебе — найбільший мій скарбе. Іди й помстися за нашу проляту кров, за вимордування матерів, жінок і дітей. А коли треба то положи головою, як герой лицар, а не зрадь. Оцією шаблею благословляю тебе на святе велике діло. Іди як незламний лицар і месник України. Рятуй її в огні і крові сповиту!" — Чуючи батьківське благословення та вагу свого завдання Степан довго клячав та не міг промовити слова. Вкінці поцілував шаблю освячену кров'ю та батьківським благословенням і тремтячими зі зворушення руками припняв її до пояса. Довго цілував батькову руку а потім скорою ходою вийшов з кімнати вірним приреченню батькові.

Ігор і Олег Драганчук — Шикаго.

Прощай мій сину, йди в похід і бийся за Україну. Даю тобі оцю шаблю, щоб мав чим орудувати. Прощай сину мій, прощай! І пішов син битися за славу, за волю і народ. Добрий і відважний був козак. України не зрадив ніколи. У хоробрім бою достався наш козак в полон. Ця новина зворушила батька дуже і він важко зітхнув.

Щоб наша Україна мала всіх таких героїв, то була б вільна.

Олександра Старух — Милвіл, Н. Дж.

Діялось це давно на Україні. Мала бути велика війна і козаки рушали в похід. Па старому українському звичаю батько усе благословив сина у похід і давав йому свою зброю. Микола син старого і розумного сотника Наливайка просив його благословення у далекий похід. Тяжко було старому батькові розпрощатися з сином одинаком. В голові маяли думки, що може його більш не побачить, що може це вже останній раз, як він споглядає на нього. Та велика любов до України перемогла батьківське хвилеве зворушення і він знявши зі стіни дорогу шаблю промовив до сина: "Оцією шаблею благословляю тебе на святе діло. Від нині ти лицар і месник України! Іди рятуй її!"

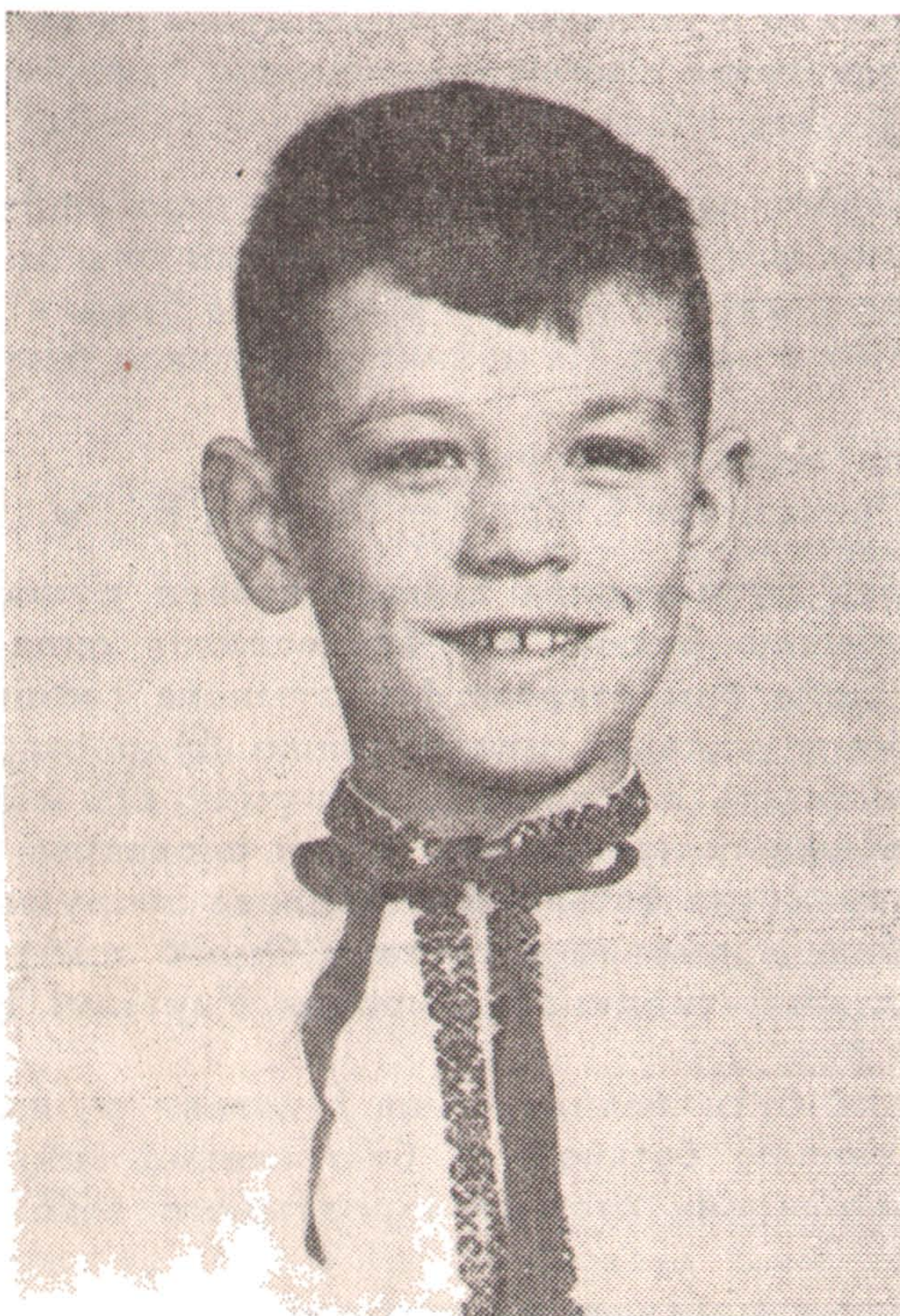
Діялось це давно на Україні. Мала бути велика війна і козаки рушали в похід. По старому українському звичаю батько усе благословив сина у похід і давав йому свою зброю. Микола син старого і розумного сотника Дорогий Приятелю!

В "Моїм Приятелі" з місяця червня я побачила на стороні 15 контест за "Сина України". Я написала маленьке оповідання про це. Прошу осудити чи воно є добре чи ні.

Ярослава Станько.

**Члени Українського Лицарства "Вервиці Дітей"
з о. С. Їжиком — Парки, Ман.**

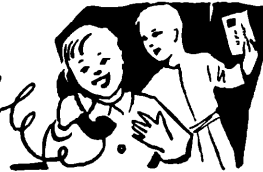
Борис Яремович з Шікаго, ЗДА, добрий передплатник "Мого Приятеля" та член Лицарства Дітей.

Аріядна Охримович з Вінніпегу, Канада донечка Маркіяна і Марії. Має тепер шість роки. Не думайте, що вона японочка, ні — це маленька українка, а до цього ще й пластунка. На дитячій пластовій балі Аріядна перебрала в японський костюм.

НАША приятельська РОЗМОВА

Інкарнасіон, 15 липня 1953.

Хвальна Редакціє!

У залученні пересилаю Вам листи моїх учениць. Листи їх трохи спізнені, бо не було їх знімок, але й досі їх нема, то посилаю без знімок дівчат, а третього вишлю ще додатково зі знімкою. Як я вже Вам писав одержувані від Вас безплатно журналики роздаю дітям, бо це тут одинока діточа газета, вона робить дуже корисну роботу і національну і морально-релігійну. І тематика і форма прямо підходить до їх духових потреб.

Учителі української мови постійно випрошують у мене по одному примірникові для своїх учеників. А советської діточої преси й літератури тут пропасть. І затроюють молоді душі і релігійно і національно. Як точно совети знають слабі сторони наші і б'ють по них аж гуде.

Не буду вживати банальних слів подяки за надсилання "Мого Приятеля" — скажу коротко щире Спасибіг. Ваш журналік служить дітям і за Букваря про що пишу і я і діти у своїх листах.

Не видержав я хоч як себе здержував, але діти і чи не можна би було впросити у Вас пару Букварів.

Дальші дописи дітей я Вам ще вишлю хай діти знають хто їм, а Ви, Хвальна Редакціє, кому добре діло робите.

Іван Вислоцький.

Парагвай — Інкарнасіон
23 лютого 1953.

Дорогий мій Приятелю!

Дуже прошу прислати нам газетки "Мій Приятель". Хоч я ще не вмію добре читати, але котре не вмію, то мені читає моя мама чи тато або моя сестричка. Ми вже від довшого часу читаємо "Мій Приятель" і Буквар, але зле, бо маємо лиш один Буквар. Просимо прислати нам "Мій Приятель", бо в нім є дуже гарні образки, вірші, що ми учимося їх. З Парагваю до Вас не можна посилати грошей й тому ми не маємо способу Вам вислати передплату.

Щиренько здоровлю я усіх читачів "Мого Приятеля" у цілому світі. Здоровлю щиро й сердечно о. редактора.

Геня Іванна Павлович.

Парагвай 29 лютого 1953.

Дорогий Мій Приятелю!

Од одного часу ми стали читати ту невелику книжку "Мій Приятель", а тепер прошу Вас вислати на нашу адресу його, бо він мені дуже сподобався та всі вірші і образки, ми з них учимося читати й писати по-українському вдома.

А тепер у нас є літо, велика спека і вполудне ніхто не ходить подорозі.

Здоровлю всіх Читачів українських дітей в Канаді, Америці і всюди та Отця Редактора.

Надя Пірожук.

Дорогий Мій Приятелю!

Посилаю Тобі \$2.00 на дальшу передплату. Я провела вакації на оселі в Стредфорді. Ми там купалися в озері. Там було дуже гарно й весело. Тепер незабаром вже треба йти до школи.

Здоровлю Тебе.

Доня Ганас.

ЗАГАДКИ

ОСІННІ ЗАГАДКОВІ ЗМАГАННЯ (вересень-жовтень-листопад)

ПЕРЕМІНИ (10 пунктів)

Хто перемінить “Плин” на “Крам”? В кожному рядку є переставлена одна буква, решта доповніть самі в цей спосіб:

1. П л и н
2. К - - - Вживають дроворуби
3. - - - м Мужеське ім'я.
4. - р - - Півостров, що належить до України.
5. К р а м

ВІЗИТІВКИ ЧИТАЧІВ (10 пунктів)

НИК. ТАЛШЕПДЕР

Ч. ТИЧА

НИК. ТАЛПЯПЛІС

Є три роди передплатників “Мого Приятеля”: 1. Платять передплату, 2. Читають в сусіда, 3. Не платять і не читають. Відгадайте ці три візитівки.

Відрисуйте це на осібнім папері, покольоруйте та напишіть до цього рисунку коротеньке оповідання.